

Arrest

nr. 257 810 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 oktober 2019, op 13 december 2019 en op 1 december 2020.

1.3. Op 29 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Iraakse Koerd te zijn, geboren op 21 januari 2001 in Kirkuk (Centraal-Irak). U ging tot het tweede middelbaar naar school. Hierna heeft u drie maanden in een snackbar gewerkt. U woonde samen met uw moeder, stiefvader en drie zussen in de wijk Shorjia, Kirkuk-stad (provincie Kirkuk, Centraal-Irak) tot en met uw vertrek uit Irak. Op 3 juli 2016 – u verbleef op dat moment bij uw tante - maakte uw neef H.(...) 's ochtends iedereen van het huis wakker om te melden dat hij een handgranaat, vastgemaakt aan de auto voor hun deur, opgemerkt had. Nadat deze handgranaat tot ontploffen gebracht was, ging jullie dag gewoon verder. Die avond ging u met een vriend op café en kreeg u een telefoon van uw zus. Ze meldde u dat uw broer Hu.(...) was vermoord. Hij bleek doodgeschoten te zijn door onbekenden. Uw neef – de broer van H.(...) - was eveneens aanwezig bij dit incident en werd ook geraakt door kogels maar overleefde de aanval. Hij durfde naar aanleiding van dit incident niet meer thuis slapen en sliep vanaf dan bij een andere neef. Via camerabeelden van het huis van uw tante zagen jullie op een dag hoe een eenheid, genaamd de 'Zwarte Eenheid', H.(...) kwam halen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van H.(...). In de daaropvolgende periode, en dit tot aan uw vertrek uit Irak ruim anderhalf jaar later, verliet u amper nog uw woning, dit omdat uw moeder zo bezorgd was dat, gezien de verslechterde algemene veiligheidssituatie naar aanleiding van het onafhankelijkheidsreferendum en de machtsovername door Hashed al Shaabi, ook met u iets zou gebeuren. Uit voorzorgsmaatregelen besloot uw moeder dat u beter het land kon verlaten. Op 2 april 2018 verliet u effectief Irak. U reisde via Griekenland naar België en vroeg internationale bescherming aan op 31 augustus 2018. Uw moeder, stiefvader en zussen zijn drie maanden na uw vertrek eveneens uit Irak vertrokken. Op heden bevinden zij zich in Griekenland waar ze in tussentijd internationale bescherming verkregen. Uw oudste zus reisde vervolgens met haar man verder naar Duitsland waar ze eveneens om internationale bescherming verzocht. Haar procedure in Duitsland is nog hangende. In maart 2020 heeft de broer van H.(...), uw neef Z.(...), in Irak iemand – mogelijks (één van) de dader(s) van de moord op uw broer en verdwijning van H.(...) - gedood. Z.(...) werd vervolgens opgepakt en zit momenteel in de gevangenis. U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak net als uw broer te zullen worden vermoord. Voorts verwijst u naar de slechte veiligheidssituatie en de aanwezigheid van Hashed al Shaabi.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: de voorpagina van uw Iraaks paspoort (kopie), de Iraakse identiteitskaarten (originelen) van uzelf, uw overleden broer Hu.(...) en uw vader, uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel), de overlijdensakte van uw broer Hu.(...) (origineel), de enveloppe van de verzending van uw documenten vanuit Griekenland (origineel) en een micro-sdkaart met filmpjes aangaande de verdwijning van uw neef H.(...). Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw raadsman nog volgende stukken door: verblijfskaarten van uw familie in Griekenland (kopieën), facebookpost over de moord door uw neef Z.(...) (screenshot).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben uit vrees vermoord te worden door onbekenden, net zoals gebeurd is bij uw broer (CGVS3, p. 16).

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht wordt aan uw recente herkomst uit Kirkuk. Dat u, zoals u beweert, tot april 2018 in Kirkuk zou hebben gebleven, kan niet worden

aangenomen. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd waaruit uw verblijf in Kirkuk tot april 2018 kan blijken.

Zo toonde onderzoek door de Belgische federale politie aan dat de door u voorgelegde identiteitskaart op onrechtmatige wijze verkregen werd alsook dat uw nationaliteitsbewijs een vervalsing betreft. De motieven op grond waarvan de politie tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in het 'rapport d'analyse' (zie blauwe map in het administratief dossier). Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure 'internationale bescherming' en het komt aan u toe om hieromtrent duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen en, indien mogelijk, stukken voor te leggen waarover u dienaangaande beschikt. U heeft hieraan duidelijk niet voldaan. U geconfronteerd met deze bevindingen, ontkende u dit en bleef u volharden dat de documenten authentiek zijn (zie CGVS3, p. 6 en 10). Dit is niet ernstig en het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om bevindingen van de federale politie te weerleggen. De vaststelling dat u aldus op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Los van het feit dat u uw identiteit, en bij uitbreiding uw (recente) herkomst uit Kirkuk, niet heeft aangetoond, toonde u evenmin aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aan wanneer u Irak verliet. U legde louter een kopie voor van de eerste pagina van uw paspoort. U zou uw paspoort verloren zijn tijdens uw vlucht (CGVS, p. 17). Los van het feit dat u deze blote bewering niet kan staven, dient voorts te worden opgemerkt dat, mede in het licht van bovenstaande bevindingen aangaande de door u voorgelegde identiteitsstukken, dergelijke gestandaardiseerde uitleg maar weinig kan overtuigen. De eerste pagina van uw paspoort, waaraan sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het louter een kopie betreft en de authenticiteit aldus niet kan worden nagegaan, bevat voorts hoe dan ook geen informatie aangaande het moment van uw vertrek uit Kirkuk/ Irak. Het enige wat uit deze pagina kan worden afgeleid is dat uw paspoort in 2014 werd uitgereikt en geldig was tot 2018, niets meer en niets minder.

Voorgaande in combinatie met het feit dat uw verklaringen aangaande uw reis van Kirkuk naar de Koerdische Regio (KAR) begin april 2018 geenszins stroken met de beschikbare informatie aangaande de inreisprocedures die toen golden om de KAR binnen te komen, versterken de reeds bestaande twijfels aangaande uw beweerde verblijf in Kirkuk tot april 2018. U verklaarde Irak via de KAR te zijn uitgereisd. U kende geen problemen om de KAR binnen te reizen. U verklaarde dienaangaande nergens opgepakt te zijn en u hoefde zich ook nergens te identificeren (CGVS1, p. 18). U verklaarde verder dat er aan de Koerdische checkpoints nooit identiteitspapieren gevraagd worden wanneer iemand zich in het Koerdisch kan uitdrukken (CGVS1, p. 18). Volgens de informatie bijgevoegd aan uw administratief dossier blijkt dit volstrekt onmogelijk, zeker gezien het feit u Centraal-Irak beweerde verlaten te hebben in april 2018 (CGVS1, p. 7), een periode wanneer de spanningen aan de grensgebieden hoog opliep. Op dat eigenste moment gold er een zeer streng veiligheidsbeleid met strikte controles bij het betreden van het Koerdische grondgebied. Uit de informatie blijkt dat er bij de grensovergangen van Centraal-Irak naar de Koerdische regio een verscheidenheid aan documenten nodig was om toegang te geven tot de KAR en andere door Koerdische gecontroleerde gebieden. Naast een sponsoring dient men ook een Iraaks nationaliteitscertificaat en de voedselrantsoenkaart te tonen. Daarenboven blijkt het officieel niet mogelijk om een controlepost te passeren zonder identiteitsdocumenten. Als identiteitsbewijs dienen het burgerlijk identiteitsbewijs of verblijfskaart of het nationaliteitsbewijs voorgelegd te worden om een controlepost te passeren. Dat u aldus zomaar deze controleposten kon omzeilen omdat u simpelweg Koerdisch sprak kan dus niet volstaan als uitleg. Indien u daadwerkelijk, zoals u beweert, begin april 2018 vanuit Centraal-Irak de Koerdische regio zou zijn binnen gereisd kan logischerwijs verondersteld worden dat u over de strenge controles aan de checkpoints op de hoogte zou zijn en hierover waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen.

U kan aldus aan de hand van uw verklaringen noch aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs aantonen dat u tot april 2018 in Kirkuk aanwezig was en toen zowel Kirkuk alsook Irak heeft verlaten.

Dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kirkuk wordt vooralsnog niet betwist. Evenmin worden het overlijden van uw broer en de verdwijning van uw neef H.(...) in 2016 op heden betwist. Deze feiten laten echter niet toe uitspraken te doen over uw recente herkomst uit / verblijf in Kirkuk.

De gebeurtenissen die u aanhaalde, zijnde de dood van uw broer en de verdwijning van uw neef, laten evenmin toe in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

U verklaarde dat uw leven in Irak in gevaar zou zijn omdat uw broer in 2016 werd vermoord en uw neef enkele weken hierop ook verdween (CGVS1, p. 20). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees omwille van de moord op uw broer en de ontvoering van uw neef louter hypothetisch is. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenissen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ook maar enig persoonlijk feit meemaakte of problemen kende gelinkt aan deze feiten (CGVS1, p. 21-23; CGVS2, p.16). Dient bovendien bijkomend te worden opgemerkt dat, wat betreft de moord op uw broer, u tot op de dag van vandaag niet weet waarom of door wie hij gedood werd. De wagen waarin hij zich bevond zou zijn beschoten waarna hij het leven liet (CGVS, p. 20). Los van het feit dat u dienaangaande niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, moet hoe dan ook worden opgemerkt dat uit uw verklaringen ook nergens blijkt dat uw broer bij een persoonlijke, doelgerichte aanval om het leven kwam (CGVS3, p. 14). Ook al zou zulks daartegen wel vaststaan, quod non, dan nog volstaat dit niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer u zelf verklaarde tot op heden in het duister te tasten aangaande de daders en het motief van de moord én u zelf nooit enig probleem heeft gekend gelinkt aan uw broers overlijden (zie supra). De overlijdensakte op naam van uw broer die u voorlegde en de foto's van uw broers graf, kunnen hier ook geen ander licht op werpen. Deze stukken kunnen hoogstens aantonen dat uw broer om het leven kwam bij een beschieting, niets meer en niets minder. Dat het om een doelgerichte aanval ging en dat ook u bijgevolg risico loopt te worden vermoord, blijkt geenszins uit deze stukken. Ook wat betreft de verdwijning van uw neef, verklaarde u geen idee te hebben waarom hij werd meegenomen (CGVS1, p. 21). Dat hij werd meegenomen door de 'Zwarte Eenheid' betreft weerom een loutere bewering van uw kant die u ook geenszins weet te staven. Nochtans verklaarde u dienaangaande dat zulks op camerabeelden te zien was (CGVS1, p. 21-22). U legt deze beelden evenwel niet voor. Hoe dan ook moet ook hier worden opgemerkt dat, ook al zou het zo zijn dat uw neef door deze groepering werd meegenomen, hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat ook u een gelijkaardig risico loopt. Dat er voorts een link zou zijn tussen de dood van uw broer en de verdwijning van uw neef, toont u ook geenszins aan. Dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van voornoemde gebeurtenissen, betreft dan ook een loutere veronderstelling van uw kant.

Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat, behalve u en uw gezin, een deel van uw familie nog steeds woonachtig is in (de nabijheid van) de stad Kirkuk. Zo woont uw tante – de moeder van de vermiste H.(...) - nog steeds in dezelfde wijk waar jullie woonden, namelijk Shorija. U heeft ook nog een oom en een tante die net buiten de stad Kirkuk wonen (CGVS3, p. 3 & 7). U bent ervan overtuigd dat de moordenaars van uw broer en ontvoerders van uw neef wraak zullen nemen op uw hele familie (CGVS2, p. 16). Het risico hierop is nu nog groter gezien Z.(...), de broer van H.(...), als wraakactie een potentiële ontvoerder van H.(...) een negental maanden terug heeft gedood (CGVS3, p. 8 + facebook screenshot daterende van maart 2020). Blijkt echter dat tot op heden, ondanks uw vrees en ondanks de wraakactie van Z.(...), niemand van uw actueel in / rond Kirkuk wonende familie enig probleem heeft gekend (CGVS3, p. 15-16). Indien uw familie, en bijgevolg ook u, daadwerkelijk gevisieerd wordt en risico loopt om te worden gedood, kan logischerwijs verondersteld dat uw overige familieleden wel degelijk reeds problemen zouden hebben gekend.

Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt waarop u zich dan stoelt om zo overtuigd te zijn ook vermoord te zullen worden, verklaarde u telkens dat dit nu eenmaal “een gevoel” is dat je logischerwijs krijgt na een moord op een broer waarbij je niet weet wie de dader is of waarom die persoon vermoord is (CGVS3, p. 9 & p. 14). Het mag niet verbazen dat deze uitleg niet kan volstaan.

U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen, doch blijft hier in gebreke.

U haalde voorts nog aan Irak te hebben verlaten omwille van de slechte levensomstandigheden voor Koerden in Kirkuk. Zo verklaarde u dat het dagdagelijks leven in Kirkuk bestaat uit ruzies en gevechten, en dit al sinds uw geboorte (CGVS2, p. 10). Dient hierbij allereerst opgemerkt te worden dat dit argument zich beperkt tot de algemene veiligheidssituatie van Kirkuk en aldus geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie. U argumenteerde verder dat Al Hashed Al Shaabi uw regio domineert en mensen arresteert, echter uzelf kende geen enkele aanvaring met deze militie (CGVS2, p. 15). Daarenboven verklaarde u dat de milities rustiger waren geworden op het moment van uw vertrek uit Irak (CGVS2, p. 16). Ook hier kan nogmaals worden benadrukt dat u uw vrees dient te concretiseren.

Gezien het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.*

Uit voorgaande blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Kirkuk heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofdte niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de

met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde stukken vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande. De identiteitsstukken die u voorlegde bleken, zoals hierboven duidelijk aangehaald, vervalsingen te zijn waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Zoals supra reeds aangehaald heeft de eerste pagina van uw paspoort geen bewijswaarde daar het louter een kopie betreft en de authenticiteit aldus niet kan worden nagegaan.

De Griekse verblijfskaarten van uw familie tonen aan dat zij in Griekenland een verblijfsvergunning hebben. Deze stukken tonen echter ook niet meer aan dan dat en kunnen geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweerde recente herkomst uit Kirkuk. De enveloppe van de verzending van uw documenten vanuit Griekenland tonen hoogstens aan dat u deze documenten ontvangen hebt uit Griekenland, maar voegen wederom niets wezenlijks toe aan uw relaas. De micro sd-kaart met filmpjes aangaande de verdwijning van uw neef H.(...) tonen aan dat uw neef verdwenen is en uw broer vermoord is, wat op zich niet betwist wordt, maar deze kunnen uw persoonlijke vrees niet aantonen (zie supra). De facebookpost over de moord die uw neef Z.(...) heeft gepleegd kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. Immers, wie op de foto's staat afgebeeld, is niet duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw neef en de persoon die hij vermoord heeft – die dan ook nog eens de één van de moordenaars van uw broer zou zijn, betreffen, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat u omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden zal vermoord worden bij terugkeer naar uw land.

Gelet op het geheel van voorgaande kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 1A van de Vluchtelingenconventie, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) Dat verzoeker het CGVS kon overtuigen van het feit dat zijn broer in 2016 werd vermoord en dat zijn neef in datzelfde jaar werd ontvoerd. Verwerende partij meldt zelf in de bestreden beslissing dat deze feiten niet betwist worden en dus als bevestigd kunnen worden beschouwd. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat iedereen die onder de voorwaarden van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie van Genève valt, als vluchteling moet worden beschouwd. Dit wil zeggen eenieder die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren, als vluchteling dient beschouwd te worden.

Dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat zijn familie gevisieerd wordt in Irak. Wanneer binnen een tijdsperiode van minder dan een jaar zijn broer op straat wordt doodgeschoten en zijn neef ontvoerd wordt, is dit toch een duidelijke indicatie dat het op dat moment voor hem niet veilig was in zijn land van herkomst. Volgens artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn (RICHTLIJN 2011/95/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 13 december 2011) moet als een sociale groep in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève worden beschouwd:

“Ieden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven ”

Dat verzoekers familie dus duidelijk als een sociale groep moet gekwalificeerd worden in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève.

Dat het bijzonder vreemd is om vast te stellen dat de verwerende partij beweert dat het niet vaststaat dat verzoekers broer bij een doelgerichte actie werd vermoord. Verzoeker kon op overtuigende wijze vertellen over de moord op zijn broer, waarbij duidelijk werd dat de auto waarin hij en zijn neef zaten werd beschoten. Dit verhaal werd niet betwist door de verwerende partij en kan dus als bevestigd beschouwd worden (...)

Dat de auto waarin verzoekers broer zat dus werd beschoten, waarbij hijzelf het leven liet en zijn neef gewond geraakte. Er werd dus met voorbedachten rade op een bepaalde auto geschoten om de ingezetenen te kunnen raken. Het gaat hier dus wel degelijk om een doelbewuste actie en er kan met zekerheid worden gesteld dat verzoekers broer en neef niet toevallig op de verkeerde plaats op het verkeerde moment aanwezig waren. Dit zou het geval zijn waren zij geraakt bij een ontploffing of bij een groot straatgevecht, maar niet wanneer hun auto de enige was die beschoten werd. Bovendien werd verzoekers neef H.(...), de broer van de neef die bij verzoekers broer in de auto zat, enige tijd later ontvoerd. Het mag duidelijk zijn dat er val toeval geen sprake is hier.

Dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verder verduidelijkt welke feiten als vervolgingsfeiten dienen te worden beschouwd voor personen die vallen onder één van de criteria van het Verdrag van Genève, in dit geval een persoon die wordt gevisieerd omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Het gaat hier duidelijk om het risico op daden van lichamelijk geweld, met name het risico op te worden neergeschoten op straat of om te worden ontvoerd.

Dat gezien verzoeker daden van vervolging riskeert omwille van het behoren tot een sociale groep en dus onder het toepassingsgebied van artikel 1A van het Verdrag van Genève valt. De verwerende partij schendt hierbij dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève. (...)

Dat de bestreden beslissing elementen bevat die erop wijzen dat de verwerende partij de asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld. Zij houdt namelijk geen rekening met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden op het moment dat hij haar asielaanvraag indiende, en hierdoor wordt niet aan de voorwaarden in punt b) en c) van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet voldaan.

Dat de verwerende partij geen rekening houdt met de door verzoeker neergelegde documenten in verband met de moord op zijn broer en de ontvoering van zijn neef. Immers, verzoeker kon met filmpjes aantonen dat deze feiten echt gebeurd zijn. Verweerder betwist deze feiten niet, maar beweert dat ze niet aantonen dat ook verzoekers leven in gevaar is. Zij gaat hierbij echter voorbij aan het gegeven dat het vaststaat dat het om gewelddadige acties gaat die als enige doel hebben om rechtstreekse familieleden van verzoeker te raken. De schietpartij waarbij zijn broer om het leven kwam en zijn neef gewond raakte was niet het gevolg van algemeen geweld, maar een actie waarbij het de bedoeling was een bepaalde auto te beschieten. Wanneer even later ook nog zijn andere neef, de broer van de neef die gewond geraakte bij de vorige schietpartij, ontvoerd wordt is dit toch op zijn minst een indicatie dat het verzoekers familie is die gevisieerd wordt in Kirkook. Dat verzoeker zelf nog geen dergelijke acties of bedreigingen mocht ondergaan is een gelukkig toeval voor hemzelf, maar is tevens hoegenaamd geen reden om zomaar te veronderstellen dat hij veilig is in Kirkook. Volgens zijn verklaringen bleef hij gedurende twee jaar binnen uit angst om zelf een soortgelijk incident mee te maken, ook hier werd geen rekening mee gehouden door de verwerende partij.

Dat de verwerende partij eveneens geen rekening houdt met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Zij verwijt hem in de bestreden beslissing namelijk ongeloofwaardige verklaringen af te leggen in verband met de vlucht vanuit Kirkook in april 2018. Verzoeker beweerde geen identiteitscontrole te hebben moeten ondergaan om van Centraal-Irak naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) te reizen, terwijl dergelijke controles op dat moment wel plaatsvonden. De verwerende partij gaat echter voorbij aan een belangrijk aspect van verzoekers identiteit op dat moment: hij was zeventien jaar oud en dus minderjarig. Verzoeker reisde met zijn oom als volwassen begeleider

en het was hij die de identiteitscontrole moest ondergaan. Bovendien beweert de verwerende partij zelf dat corruptie alomtegenwoordig is in Irak (COI Focus, Irak: Corruptie en documentenfraude, stuk 3 in bijlage). Er is dus ook geen enkele reden om te veronderstellen dat verzoeker daadwerkelijk deze controles heeft moeten ondergaan en niet werd doorgelaten omdat zijn oom iets geregeld had met de personen aan de grenscontrole. De verwerende partij zegt zelf in de bestreden beslissing dat het 'officieel' niet mogelijk was om zo'n controlepost te passeren zonder identiteitspapieren. In deze redenering zitten twee duidelijke hiaten: ten eerste houdt zij geen rekening met de mogelijkheid dat er in een land als Irak ook weleens 'onofficiële' transacties kunnen plaatsvinden aan grensovergangen, zeker als er, zoals verzoeker beweert, onderling Koerdisch gesproken kan worden met de grensbewakers. Ten tweede heeft verzoeker nooit beweert dat niemands identiteit gecontroleerd werd aan de grensposten. Zijn verklaringen hebben enkel betrekking op zichzelf, en dus niet op zijn oom die op dat moment een volwassen persoon was die een minderjarige begeleidde.

Dat men onmogelijk van een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek kan spreken als er zowel met verzoekers verklaringen, zijn neergelegde stukken, als met zijn individuele situatie van een minderjarige die door een meerderjarige werd begeleid, onvoldoende rekening werd gehouden. (...)

Dat de verwerende partij er niet in geslaagd is om in de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren waarom verzoekers identiteitspapieren en die van zijn vader en broer op onrechtmatige wijze verkregen zouden zijn. Zij verwijst weliswaar naar een politieverslag waaruit zou moeten blijken dat het om vervalsingen gaat, maar na het lezen van het politieverslag is hij echter niet veel wijzer geworden. Volgende opmerkingen staan in het politieverslag (stuk 4 in bijlage):

Betreffende verzoekers Irakese identiteitskaart:

Er wordt beweerd dat er met deze kaart eigenlijk weinig verkeer is, maar dat hier vermoed wordt dat ze op onrechtmatige wijze is verkregen omdat de foto op de identiteitskaart van zijn vader en broer vervalst zou zijn, omdat verzoekers Irakese nationaliteitsbewijs vervalst zou zijn en omdat de plaats van afgifte Qadr Karam (Kirkook) niet overeenkomt met de stempel die Suleymania vermeldt. Wat betreft het verschil in plaats van afgifte met de stempel verklaart verzoeker dat het op dat moment onmogelijk was om in Kirkook aan dergelijke papieren te geraken omdat er simpelweg geen loket beschikbaar was. Hij is dan ook uitgeweken naar Suleymania hiervoor.

Betreffende verzoekers nationaliteitsbewijs:

Er wordt beweerd dat het om een vervalsing zou gaan omdat de druktechniek van het document niet overeen zou komen met de documentatie van de Belgische politie. Nergens wordt echter duidelijk weergegeven wat er nu precies verkeer zou zijn met de druktechniek van het document. Om deze reden heeft verzoeker dus geen idee waarom zijn document als vals wordt beschouwd.

Betreffende de Irakese identiteitskaart van verzoekers vader S.(...) H.(...) S.(...):

Er wordt beweerd dat het om een vervalsing zou gaan omdat de foto op het document veranderd zou zijn. De politie laat echter na om te verduidelijken wat de motivatie is waarom zij vermoedt dat de foto op het document veranderd zou zijn.

Betreffende de Irakese identiteitskaart van verzoekers broer G.(...) H.(...):

Er wordt beweerd dat het om een vervalsing zou gaan omdat de foto op het document veranderd zou zijn en omdat de holografische sticker vanonder op de foto een hergebruikte sticker zou zijn. Opnieuw laat de politie na om te verduidelijken waarom zij vermoedt dat de foto veranderd zou zijn of waarom de sticker hergebruikt zou zijn.

Dat het politieverslag dat de valsheid van verzoekers documenten onomstotelijk zou moeten bevestigen eigenlijk weinig duidelijkheid brengt omtrent de redenen waarom deze documenten als vals moeten beschouwd worden. Verzoeker kan er alleszins de redenen niet uit afleiden waarom er nu precies over vervalsingen wordt gesproken. Er wordt hoegenaamd geen uitleg gegeven bij de bevindingen van de politie, enkel de mededeling dat er iets schort met de druktechniek, dat de foto veranderd zou zijn of dat de sticker onderaan de foto hergebruikt zou zijn. Verder wordt er niet de minste verduidelijking gebracht waarom de politie deze zaken vermoedt. Bovendien gaat het om een onderzoek van de Belgische federale politie naar de echtheid van Irakese documenten, waarbij toch de vraag moet gesteld worden of zij volledig op de hoogte zijn van de gebruiken bij de Irakese overheid in verband met het overhandigen van identiteitsdocumenten.

Dat verzoeker zelf reeds naar de Irakese ambassade is gestapt om de echtheid van zijn documenten te bevestigen. Later zal hij in een aanvullend verzoekschrift meer duidelijkheid hieromtrent brengen.

Dat het politieverslag dus geen afdoende motivatie bevat waarom verzoekers documenten niet als echt kunnen worden beschouwd. Aangezien het hier om een significant onderdeel van verzoekers asielrelaas gaat, kan dergelijke motivatie dus ook onmogelijk als 'afdoende' worden beschouwd in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

*Dat de bestreden beslissing dus zowel artikel 1A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij kon aantonen dat hij afkomstig is uit Kirkuk vermits de verwerende partij de gebeurtenissen waarbij zijn broer gedood werd, zijn neef gewond geraakte en zijn andere neef ontvoerd werd niet in twijfel trok. De verwerende partij erkent verder ook het gegeven dat verzoekers familie, waaronder de moeder van zijn vermiste neef H., nog steeds in Kirkuk woont. Zoals het toegevoegde veiligheidsrapport (stuk 5 in bijlage) aantoont is Kirkuk nog steeds bijzonder onveilig op dit moment, *a fortiori* voor Koerden, en komen inwoners van dit gebied in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. Waar in de bestreden beslissing zijn recente herkomst uit Kirkuk in twijfel wordt getrokken, hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hiervoor baseert op het zogenaamd vervalste nationaliteitsbewijs en het gegeven dat hij beweert dat hij in april 2018 zonder identiteitscontrole de Koerdische Autonome Regio (KAR) kon betreden. Verzoeker herhaalt dat de motivering betreffende het vaststellen van de onrechtmatigheid van zijn identiteitspapieren te wensen over laat. Zo laat het politieonderzoek naar de echtheid van de papieren na om te motiveren waarom vermoed wordt dat het drukwerk op het nationaliteitsbewijs niet in orde zou zijn. Er staat simpelweg geschreven dat de druktechniek van het document niet overeenkomt met de documentatie van de politiediensten. Over welke documentatie hier gesproken wordt, staat niet vermeld in het politieverslag waardoor verzoeker het raden heeft naar de werkelijke motivering. Ook wat betreft het betreden van de KAR in 2018 wijst verzoeker er nogmaals op dat de verwerende partij geen rekening houdt met zijn minderjarigheid op dat moment waardoor het zijn oom was die met de grensbewakers moest onderhandelen. Op basis van deze bevindingen concluderen dat hij geen recht heeft op subsidiaire bescherming, terwijl hij duidelijk zijn afkomst uit Kirkuk kon aantonen, maakt naar mening van verzoeker een duidelijke schending uit van het redelijkheidsbeginsel, dat zegt dat wanneer de overheid een beslissing neemt, zij dit in alle redelijkheid moet doen en dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij bewijzen kon neerleggen van de aanslag die het leven kostte aan zijn broer en waarbij zijn neef gewond geraakte en van de ontvoering van zijn andere neef. Hierbij bewees hij dat hij minstens tot 2016 in Kirkuk verbleef. Omdat hij niet onomstotelijk kan bewijzen dat hij nadien nog twee jaar in Kirkuk woonde, wordt zijn subsidiaire bescherming nu afgewezen. Dit is niet ernstig aangezien ook de motivering betreffende dit vermoeden van niet-verblijf in Kirkuk tussen 2016 en 2018 te wensen overlaat, aldus verzoeker, die toelicht dat hij bijzonder gedetailleerde informatie kon verschaffen over het leven in Kirkuk na 2016 in de periode van het onafhankelijkheidsreferendum. Zo kan hij de precieze datum zeggen wanneer de gevechten in Kirkuk begonnen tussen de verschillende etnische groeperingen (16 oktober 2017), wist hij dat de uitslag betwist werd door de Iraakse regering, dat de feestende Koerden op straat woede uitlokten bij de andere bevolkingsgroepen van de stad, dat deze straatfeesten aanleiding gaven tot gevechten, dat uiteindelijk de Iraakes overheid de stad weer in handen nam, dat Hashed al Shaabi de Koerden begon te verjagen uit de stad, en nog veel meer. Dit gaat allemaal over feiten die zich in Kirkuk afspeelden in het jaar 2017. Op pagina 12-14 van het gehoorverslag van 13 december 2019 kan hij zelfs precies omschrijven hoe de gevechten tussen de Peshmerga en Hashed al-Shaabi tot stand kwamen en welke effecten dit had op de bevolking van Kirkuk. Verzoeker meent dat hij dus wel degelijk kan aantonen dat hij minstens tot 2017 nog in Kirkuk verbleef. Hij voegt hier nog aan toe: *"Dat de verwerende partij in het gehoorverslag van 01/12/2020 (stuk 7 in bijlage, blz 12) het vermoeden uitspreekt dat verzoeker zich in de KAR kan vestigen. Hierbij impliceert zij dat verzoekers laatste Irakese woonplaats niet in de KAR lag, waardoor zij ook geen enkele basis heeft om te veronderstellen dat verzoeker reeds voor zijn vertrek uit Irak vanuit Kirkuk naar de KAR was verhuisd. Op geen enkele wijze wordt verder in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie betreffende de subsidiaire bescherming in zowel Kirkuk als in de KAR besproken.*

Dat de verwerende partij er niet in slaagt om te overtuigen dat verzoeker in Irak op een andere plaats terecht kan dan in zijn herkomststad Kirkuk en dat zij tevens niet onderzocht of Kirkuk, dan wel de KAR of eender welke andere plaats in Irak op dit moment veilige plaatsen zijn. Hierdoor schendt zij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel."

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, de COI Focus *"Irak. Corruptie en documentenfraude"* van 12 juli 2019, de politieverlagen betreffende het authenticiteitsonderzoek van verzoekers Iraakse identiteitsdocumenten, een uittreksel uit de COI Focus *"Iraq. Security Situation in Central and Southern*

Iraq” van 20 maart 2020, de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 13 december 2019 en de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) hij noch aan de hand van zijn verklaringen, noch aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs kan aantonen dat hij tot april 2018 in Kirkuk aanwezig was en toen zowel Kirkuk alsook Irak heeft verlaten daar (1) onderzoek door de Belgische Federale Politie aantoonde dat de door hem voorgelegde identiteitskaart op onrechtmatige wijze verkregen werd alsook dat zijn nationaliteitsbewijs een vervalsing betreft en de vaststelling dat hij op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden reeds een negatieve indicatie inhoudt voor de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid, (2) hij evenmin aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aantoonde wanneer hij Irak verliet, de eerste pagina van zijn paspoort, waaraan sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het louter een kopie betreft en de authenticiteit ervan aldus niet kan worden nagegaan, immers geen informatie bevat aangaande het moment van zijn vertrek uit Kirkuk/Irak, (3) zijn verklaringen aangaande zijn reis van Kirkuk naar de Koerdische Regio (KAR) begin april 2018 geenszins stroken met beschikbare informatie aangaande de inreisprocedures die toen golden om de KAR binnen te komen, zoals wordt toegelicht en (4) het overlijden van zijn broer en de verdwijning van zijn neef H. in 2016 niet worden betwist, doch deze feiten niet toelaten uitspraken te doen over zijn recente herkomst uit / verblijf in Kirkuk, (ii) de dood van zijn broer en de verdwijning van zijn neef evenmin toelaten in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omdat (a) zijn vrees omwille van de moord op zijn broer en de ontvoering van zijn neef louter hypothetisch is vermits nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij ook maar enig persoonlijk feit meemaakte of problemen kende gelinkt aan deze feiten, (b) hij tot op de dag van vandaag niet weet waarom of door wie zijn broer gedood werd en uit zijn verklaringen nergens blijkt dat zijn broer bij een persoonlijke, doelgerichte aanval om het leven kwam, (c) de overlijdensakte van zijn broer en de foto's van diens graf hoogstens kunnen aantonen dat zijn broer om het leven kwam bij een beschieting, niet meer en niets minder, en uit deze stukken geenszins blijkt dat het om een doelgerichte aanval ging en dat ook verzoeker bijgevolg risico loopt te worden vermoord, (d) hij ook geen idee blijkt te hebben waarom zijn neef werd meegenomen, het een loutere bewering betreft die hij geenszins weet te staven dat zijn neef werd meegenomen door de 'Zwarte Eenheid', terwijl hij nochtans dienaangaande verklaarde dat zulks op camerabeelden te zien was, beelden die hij evenwel niet voorlegt, en ook al zou het zo zijn dat zijn neef door deze groepering werd meegenomen, hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat ook verzoeker een gelijkaardig risico loopt, (e) hij geenszins aantoonde dat er een link zou zijn tussen de dood van zijn broer en de verdwijning van zijn neef, (f) een deel van zijn familie nog steeds woonachtig is in (de nabijheid van) de stad Kirkuk en niemand van zijn actueel in/rond Kirkuk wonende familie, ondanks de door hem geuite vrees dat de moordenaars van zijn broer en de ontvoerders van zijn neef wraak zullen nemen op zijn hele familie en ondanks de wraakactie van zijn neef Z., enig probleem heeft gekend en (g) zijn uitleg dat het “een gevoel” is dat je logischerwijze krijgt na de moord op een broer waarbij je niet weet wie de dader is of waarom die persoon vermoord is niet kan volstaan om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, (iii) zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie en hij bovendien zijn vrees voor de militie Al Hashed Al Shaabi, waarmee hijzelf geen enkele aanvaring kende, dient te concretiseren, (iv) met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch hij duidelijkheid dient te scheppen over zijn beweerdde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak, verzoeker echter niet de waarheid heeft verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, het CGVS bijgevolg in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn komst naar België leefde in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, hij door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming, er rekening houdend met de Iraakse context en de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat hij tot zijn beweerdde datum van vertrek in Kirkuk heeft verbleven namelijk kan van uitgegaan worden dat hij elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden en bijgevolg in zijn hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (v) de door hem voorgelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op het voorgaande daar de identiteitsstukken vervalsingen blijken te zijn, de eerste pagina van zijn paspoort louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, de Griekse verblijfskaarten van zijn familie geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van zijn beweerdde recente herkomst uit Kirkuk, de enveloppe hoogstens aantoonde dat hij documenten heeft ontvangen uit Griekenland maar niets wezenlijks toevoegt aan zijn relaas, de micro sd-kaart met filmpjes aangaande de verdwijning van zijn neef H. aantonen dat zijn neef

verdwenen is en zijn broer vermoord is, wat op zich niet wordt betwist, maar deze zijn persoonlijke vrees niet kunnen aantonen en ook facebookposts over de moord die zijn neef Z. heeft gepleegd geen ander kunnen licht werpen op voorgaande vermits het niet duidelijk is wie op de foto's staat afgebeeld, en ook al zou er zekerheid zijn dat het hier zijn neef en de persoon die hij vermoord heeft – die dan ook nog eens de één van de moordenaars van zijn broer zou zijn, betreffen, *quod non*, deze foto dan nog niet aantoon dat hij omwille van de door hem aangehaalde redenen en de onder de door hem geschetste omstandigheden zal vermoord worden bij terugkeer naar zijn land.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 januari 2021 (CG nr. 1817223), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, vertelde verzoeker echter niet de waarheid over zijn mogelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust.

De Raad herhaalt te dezen dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element is in de asielprocedure en wijst erop dat reeds bij aanvang van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd benadrukt: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies).

De Raad verwijst tevens naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker over de Iraakse nationaliteit beschikt, noch dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Kirkuk. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker er noch aan de hand van documenten, noch middels zijn verklaringen in slaagt aannemelijk te maken dat hij tot april 2018 in Kirkuk aanwezig was en toen zowel Kirkuk alsook Irak heeft verlaten.

Echter, de Raad kan na lezing van het administratief dossier niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs van identiteit neerlegt waarmee hij aantoonst wie hij is en waar hij daadwerkelijk (recent) vandaan komt en dat hij dus niet voldoet aan de plicht tot medewerking die op hem rust. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vooreerst correct het volgende vastgesteld: *“Zo toonde onderzoek door de Belgische federale politie aan dat de door u voorgelegde identiteitskaart op onrechtmatige wijze verkregen werd alsook dat uw nationaliteitsbewijs een vervalsing betreft. De motieven op grond waarvan de politie tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk weergegeven in het ‘rapport d’analyse’ (zie blauwe map in het administratief dossier). Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure ‘internationale bescherming’ en het komt aan u toe om hieromtrent duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen en, indien mogelijk, stukken voor te leggen waarover u dienaangaande beschikt. U heeft hieraan duidelijk niet voldaan. U geconfronteerd met deze bevindingen, ontkende u dit en bleef u volharden dat de documenten authentiek zijn (zie CGVS3, p. 6 en 10). Dit is niet ernstig en het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat om bevindingen van de federale politie te weerleggen. De vaststelling dat u aldus op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.”* De Raad stelt vast dat verzoeker blijft volharden in zijn bewering dat de door hem neergelegde identiteitskaarten (van hemzelf, zijn vader en zijn broer) en nationaliteitsbewijs wel degelijk authentiek zijn. Hij brengt evenwel geen enkel concreet element bij ter weerlegging van de resultaten van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie, noch toont hij aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben getrokken. Wat betreft zijn Iraakse identiteitskaart, poogt verzoeker de vaststelling dat de plaats van afgifte (Qadr Karam) niet overeenkomt met de stempel, die Suleymania vermeldt, te verklaren stellende dat het op dat moment onmogelijk was om in Kirkuk aan dergelijke papieren te geraken omdat er simpelweg geen loket beschikbaar was en dat zij hiervoor dan ook zijn uitgeweken naar Suleymania. Een dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het spreekt immers voor zich dat wanneer de identiteitskaart niet kon worden afgestempeld in Qadr Karam omdat er op dat moment geen loket beschikbaar was, zoals verzoeker beweert, deze identiteitskaart logischerwijze ook niet op deze plaats kan zijn uitgegeven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud overigens dat zijn identiteitskaart wel degelijk werd uitgegeven in Qadr Karam, dat volgens verzoeker in de buurt van Kirkuk ligt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020, p. 10). Waarom deze identiteitskaart dan zou worden afgestempeld in Suleymania kan niet worden ingezien. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter bekritisieren van de vaststellingen die in de verslagen van de Federale Politie zijn terug te vinden. Hij meent dat de politieverslagen geen afdoende motivatie bevatten waarom de door hem voorgelegde documenten als vervalsingen worden beschouwd. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde documenten werden beoordeeld in afzonderlijke processen-verbaal. Aangaande verzoekers identiteitskaart wordt geconcludeerd dat dit document op onrechtmatige wijze werd verkregen. Dit besluit steunt op de vaststellingen dat 1) de identiteitskaarten van zijn vader en broer vervalst zijn door het wijzigen van de foto's, 2) verzoekers Iraakse nationaliteitsbewijs vervalst is en een identiteitskaart, om geldig te zijn, moet vergezeld zijn van een geldig nationaliteitsbewijs en 3) de plaats van afgifte Qadr Karam (Kirkuk) niet overeenkomt met de stempel, die Suleymania vermeldt. Wat betreft verzoekers nationaliteitsbewijs, dat zou zijn afgeleverd in Sulaymania, wordt vastgesteld dat de druktechniek van het document niet overeenkomt met de documentatie van de Belgische politie. De identiteitskaart van verzoekers vader wordt vals bevonden omdat de foto op het document werd veranderd. Met betrekking tot de identiteitskaart van verzoekers broer wordt vastgesteld dat de foto op het document veranderd werd en dat de holografische sticker onderaan de foto een hergebruikte sticker betreft. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk volhouden dat hij uit de processen-verbaal in kwestie niet kan afleiden waarom zijn

documenten als vals worden beschouwd. De Raad wijst er nog op dat dergelijke processen-verbaal worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Indien verzoeker kritiek heeft op de correctheid van de analyse door de Federale Politie dan moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid ervan. Zoals hoger reeds gesteld brengt verzoeker middels voorliggend verzoekschrift echter geen enkel concreet element bij ter weerlegging van de resultaten van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie. Hij stelt weliswaar dat hij zelf naar Iraakse ambassade is gestapt om de echtheid van zijn documenten te bevestigen en dat hij hieromtrent in een aanvullend verzoekschrift meer duidelijkheid zal brengen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker tot op heden geen enkel document heeft bijgebracht ter weerleggen van de correctheid van de in de processen-verbaal gedane vaststellingen. De Raad benadrukt nog dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van valse stukken beoogt, moet dan ook worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerde identiteit en afkomst bedient van een vervalste identiteitsdocumenten een smet werpt op zijn algehele geloofwaardigheid. Het voorgaande indachtig, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker zijn identiteit, en bij uitbreiding zijn herkomst uit Kirkuk niet aantoot. Verzoeker legt immers geen enkel bewijskrachtig (identiteits)document voor dat aantoot waar hij daadwerkelijk staat geregistreerd of waar hij daadwerkelijk vandaan komt.

Ook de vaststelling dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn beweerde tijdstip van vertrek uit Irak en zijn reisweg, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede en draagt bij aan het besluit dat verzoeker zijn herkomst uit Kirkuk op geen enkele manier aantoot. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Los van het feit dat u uw identiteit, en bij uitbreiding uw (recente) herkomst uit Kirkuk, niet heeft aangetoond, toonde u evenmin aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aan wanneer u Irak verliet. U legde louter een kopie voor van de eerste pagina van uw paspoort. U zou uw paspoort verloren zijn tijdens uw vlucht (CGVS, p. 17). Los van het feit dat u deze blote bewering niet kan staven, dient voorts te worden opgemerkt dat, mede in het licht van bovenstaande bevindingen aangaande de door u voorgelegde identiteitsstukken, dergelijke gestandaardiseerde uitleg maar weinig kan overtuigen. De eerste pagina van uw paspoort, waaraan sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het louter een kopie betreft en de authenticiteit aldus niet kan worden nagegaan, bevat voorts hoe dan ook geen informatie aangaande het moment van uw vertrek uit Kirkuk/ Irak. Het enige wat uit deze pagina kan worden afgeleid is dat uw paspoort in 2014 werd uitgereikt en geldig was tot 2018, niets meer en niets minder.”* Dat verzoeker nalaat zijn origineel paspoort dan wel een volledige kopie ervan voor te leggen en hij hier geen bevredigende verklaring voor kan geven, doet vermoeden dat verzoeker wel degelijk nog in het bezit is van zijn paspoort maar dit wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij Irak heeft verlaten of een eventueel langdurig verblijf in een derde land, te verhullen en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt in dit verband nog op dat uit de eerste pagina van verzoekers paspoort blijkt dat dit document werd afgeleverd op 6 februari 2014 in Erbil, in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Aan verzoeker, die beweert dat zijn ‘nufus’ in Kirkuk is, werd hieromtrent uitleg gevraagd, waarop hij verklaarde: *“Als wij naar andere steden gaan op PP aan te vragen, proberen de Arabieren dat te bemoeilijken. Daarom gingen wij naar Koerdistan om dat daar aan te vragen”*. Verzoeker verklaarde overigens verder tijdens het persoonlijk onderhoud vreemd genoeg nogmaals dat de familie soms naar Koerdistan ging als ze ‘dingen te doen hadden’, zoals administratieve zaken, bijvoorbeeld een paspoort aanvragen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 4 en p. 17-18). Dergelijke verklaringen, samen met verzoekers stelling dat zijn vader geboren is in Chamchamal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 5) doen reeds het vermoeden rijzen dat verzoeker in werkelijkheid geregistreerd is in de KAR en vandaar afkomstig is.

Het vermoeden dat verzoeker bewust informatie tracht achter te houden en dat hij meer connecties heeft in/met de KAR dan hij wil laten uitschijnen, wordt nog kracht bijgezet door de vaststelling dat zijn verklaringen aangaande zijn reis van Kirkuk naar de KAR begin april 2018 geenszins stroken met de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier aangaande de inreisprocedures die toen golden om de KAR binnen te komen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“U verklaarde Irak via de KAR te zijn uitgereisd. U kende geen problemen om de KAR binnen te reizen. U verklaarde dienaangaande nergens opgepakt te zijn en u hoefde zich ook*

nergens te identificeren (CGVS1, p. 18). U verklaarde verder dat er aan de Koerdische checkpoints nooit identiteitspapieren gevraagd worden wanneer iemand zich in het Koerdisch kan uitdrukken (CGVS1, p. 18). Volgens de informatie bijgevoegd aan uw administratief dossier blijkt dit volstrekt onmogelijk, zeker gezien het feit u Centraal-Irak beweerde verlaten te hebben in april 2018 (CGVS1, p. 7), een periode wanneer de spanningen aan de grensgebieden hoog opliep. Op dat eigenste moment gold er een zeer streng veiligheidsbeleid met strikte controles bij het betreden van het Koerdische grondgebied. Uit de informatie blijkt dat er bij de grensovergangen van Centraal-Irak naar de Koerdische regio een verscheidenheid aan documenten nodig was om toegang te geven tot de KAR en andere door Koerdische gecontroleerde gebieden. Naast een sponsoring dient men ook een Iraaks nationaliteitscertificaat en de voedselrantsoenkaart te tonen. Daarenboven blijkt het officieel niet mogelijk om een controlepost te passeren zonder identiteitsdocumenten. Als identiteitsbewijs dienen hetzij het burgerlijk identiteitsbewijs of verblijfskaart of het nationaliteitsbewijs voorgelegd te worden om een controlepost te passeren. Dat u aldus zomaar deze controleposten kon omzeilen omdat u simpelweg Koerdisch sprak kan dus niet volstaan als uitleg. Indien u daadwerkelijk, zoals u beweert, begin april 2018 vanuit Centraal-Irak de Koerdische regio zou zijn binnen gereisd kan logischerwijs verondersteld worden dat u over de strenge controles aan de checkpoints op de hoogte zou zijn en hierover waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen." In zoverre verzoeker het feit dat hij geen identiteitscontroles heeft moeten ondergaan om van Centraal-Irak naar de KAR te reizen poot te verklaren, stellende dat hij op dat moment zeventien jaar oud en dus minderjarig was, dat hij reisde met zijn oom als volwassen begeleider en dat het dus zijn oom was die de identiteitscontrole moest ondergaan, slaagt hij er geenszins in te overtuigen. Gezien het strenge veiligheidsbeleid met strikte controles bij het betreden van het Koerdische grondgebied, kan immers niet worden ingezien waarom een zeventienjarige, al dan niet begeleid door een volwassene, zich niet zou moeten identificeren om toegang te krijgen tot de KAR. De Raad dient bovendien vast te stellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Immers, de Raad leest in verzoekers verklaringen zoals hij deze ten overstaan van het Commissariaat-generaal heeft afgelegd: *"Indien KAR: hoe bent u binnen en buiten geraakt? Na 16 oktober gingen ze bij de controle niet meer zo streng zijn. We gingen door de controle posten naar Zakho en in Zakho heeft mijn oom mij over gegeven aan de smokkelaar. Dus aan die Koerdische checkpoints vroegen ze nooit ID papieren? Als je ze beantwoordt in het Koerdisch dan vragen ze je ID nooit."* Verzoeker bevestigde hierbij nog expliciet dat hij tijdens zijn reisweg nooit zijn paspoort heeft moeten tonen en dat hij aan niemand identiteitspapieren heeft moeten voorleggen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 18). Uit voormelde verklaringen blijkt aldus duidelijk dat verzoeker, noch zijn oom zich moesten identificeren aan de Koerdische controleposten, wat gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, geenszins geloofwaardig kan worden geacht indien zij werkelijk vanuit Centraal-Irak de KAR wilden binnen reizen. Dat corruptie alomtegenwoordig is in Irak, zoals nog wordt aangehaald in het verzoekschrift, kan deze appreciatie niet ombuigen. Nergens uit verzoekers verklaringen kan overigens blijken dat hij zonder controles werd doorgelaten omdat zijn oom iets geregeld had met de personen aan de grenscontrole, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zijn oom wel degelijk identiteitscontroles moest ondergaan en tegelijkertijd beweren dat zijn oom de personen die de controleposten bemanden heeft omgekocht zodat zij zonder identiteitscontroles werden doorgelaten. Dat verzoeker samen met zijn oom vrij kon reizen van zijn huis tot de grenspost Ibrahim Khalil nabij Zakho in Noord-Irak, waar zijn oom hem blijkens zijn verklaringen aan iemand overhandigde die hem naar Turkije zou smokkelen, en zij zich nergens dienden te identificeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 9, p. 14-15, p. 18; notities persoonlijk onderhoud dd. 13 december 2019, p. 16-17), versterkt naar het oordeel van de Raad het vermoeden dat verzoeker en zijn oom enkel binnen de KAR gereisd hebben en dat hun vertrekpunt aldus niet Kirkuk was.

Het overlijden van verzoekers broer en de verdwijning van zijn neef H. in 2016 worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing laten deze feiten echter niet toe uitspraken te doen over verzoekers eigen (recente) herkomst uit / verblijf in Kirkuk. De Raad herhaalt in dit verband vooreerst nogmaals dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig document bijbrengt ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Bovendien toont hij op geen enkele manier een familieband aan met de persoon van wie hij een overlijdensakte neerlegt. De identiteitsdocumenten van hemzelf en van zijn broer werden, zoals hoger reeds vermeld, immers vals bevonden door de Belgische Federale Politie. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de voorgelegde overlijdensakte inderdaad verzoekers broer

betreft en dat het hier om een authentiek document zou gaan – waar de Raad het nodige voorbehoud bij maakt gelet op het feit dat verzoeker diverse vervalste documenten neerlegt – kan dit stuk, net zoals de foto's van een graf, hoogstens aantonen dat de broer van verzoeker om het leven kwam bij een beschieting. Dat verzoekers broer, en bij uitbreiding de rest van het gezin, op dat ogenblik ook in Kirkuk woonachtig was, wordt aan de hand van deze overlijdensakte, het voorgaande mede indachtig, echter niet ondubbelzinnig aangetoond. Het incident waarbij de broer van verzoeker om het leven zou zijn gekomen, kan zich immers ook hebben voorgedaan op een ogenblik dat het gezin op bezoek was bij hun in Kirkuk wonende familie. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een nood aan internationale bescherming zou bestaan omwille van de dood van zijn broer en de verdwijning van zijn neef. Uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt het zijn tante en zijn neven, die in Kirkuk een café uitbaten, zijn die worden geïdencificeerd. Verzoeker verklaarde immers herhaaldelijk dat het café vaak werd beschoten om zijn neef H. bang te maken. Ook na het incident van juli 2016 werd het café volgens verzoeker nog vaak aangevallen en beschoten. Ook het huis van zijn tante werd vaak beschoten. Verzoeker verklaarde over zijn neven bovendien: *“Zelfs mijn neven die het probleem kregen, zijn ook geen goede personen, zijn gewelddadige personen die ook zo veel ruzie hadden met andere mensen.”* Het was overigens ook de wagen van verzoekers neef H. die werd klem gereden en beschoten. Verzoeker verklaarde ook uitdrukkelijk dat het de familie van zijn tante is die geïdencificeerd wordt en vaak blootgesteld werd aan schietincidenten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 20-22; notities persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020, p. 11, p. 13-15). Het lijkt er dan ook eerder op dat de neven van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen aldus een slechte reputatie hebben, zich problemen op de hals hebben gehaald en dat de broer van verzoeker, indien dit aspect van verzoekers relaas op enige waarheid berust, in het gezelschap van zijn neef en in diens wagen louter op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was en niet persoonlijk werd geïdencificeerd. De Raad ziet hiervan ook bevestiging in verzoekers verdere verklaringen dat niemand van zijn gezin ooit persoonlijk werd bedreigd en/of geïdencificeerd of enig probleem heeft gekend na de dood van zijn broer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 21-23; notities persoonlijk onderhoud dd. 13 december 2019, p. 15-16; notities persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020, p. 11). Verzoekers neef H. daarentegen, die tijdens het schietincident van juli 2016 gewond raakte maar de aanval overleefde en die blijkens verzoekers verklaringen sindsdien elke nacht ergens anders ging slapen, werd echter ontvoerd samen met de vriend waar hij die avond overnachtte en sindsdien zou elk spoor van hen ontbreken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 21-22). Z., de broer van H., zou op zijn beurt als wraakactie (één van) de potentiële dader(s) van de moord op verzoekers broer en verdwijning van H. hebben gedood. Z. werd vervolgens opgepakt en zit momenteel in de gevangenis. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Irak te worden geïdencificeerd omwille van de problemen waarin zijn tante en neven verwickeld zijn en het volgende slachtoffer hiervan te worden. Hij liet dienaangaande nog het volgende optekenen: *“Mijn moeder had dat contact stap per stap verbroken. Ze verwacht dat er van die familie van haar zus alleen problemen zouden komen. Daarom heeft ze geen contact meer. Toen zij daar was, mijn neef zei altijd “ik ga wraak nemen voor mijn vermiste broer” en dat ik hetzelfde moest doen voor mijn broer. En mama zei vaak dat er van de familie van mijn zus enkel problemen kwamen en incidenten en daarom stuurde ze mij snel weg om het idee niet in mijn hoofd te steken. Een tijdje later is mijn moeder ook vertrokken met het gezin.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020, p. 8, p. 11-13 en p. 15). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld: *“Blijkt echter dat tot op heden, ondanks uw vrees en ondanks de wraakactie van Z.(...), niemand van uw actueel in / rond Kirkuk wonende familie enig probleem heeft gekend (CGVS3, p. 15-16). Indien uw familie, en bijgevolg ook u, daadwerkelijk geïdencificeerd wordt en risico loopt om te worden gedood, kan logischerwijs verondersteld dat uw overige familieleden wel degelijk reeds problemen zouden hebben gekend.* Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt waarop u zich dan stoelt om zo overtuigd te zijn ook vermoord te zullen worden, verklaarde u telkens dat dit nu eenmaal “een gevoel” is dat je logischerwijs krijgt na een moord op een broer waarbij je niet weet wie de dader is of waarom die persoon vermoord is (CGVS3, p. 9 & p. 14). Het mag niet verbazen dat deze uitleg niet kan volstaan. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen, doch blijft hier in gebreke.” In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat zijn familie als een sociale groep moet worden gekwalificeerd, dat hij omwille van het behoren tot deze sociale groep daden van vervolging riskeert, met name het risico om te worden neergeschoten op straat of om te worden ontvoerd, en dat hij aldus valt onder het toepassingsgebied van artikel 1A van het Verdrag van Genève, kan hij niet worden gevolgd. De ‘groep’ waarbij verzoeker zich indeelt, beantwoordt niet aan de definitie van sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d), van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve

voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een “aangeboren kenmerk” vertonen of een “gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”, of een kenmerk of geloof delen “dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven” (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “afwijkend” wordt beschouwd (tweede voorwaarde).

Dat verzoeker enige kennis over Kirkuk tentoonspreidt toont zijn verblijf in en herkomst uit deze stad evenmin aan. Verzoeker verklaart immers dat een deel van zijn familie nog steeds woonachtig is in of in de nabijheid van de stad Kirkuk (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 7-8; notities persoonlijk onderhoud dd. 13 december 2019, p. 10, p. 12; notities persoonlijk onderhoud dd. 1 december 2020, p. 6-7 en p. 9) zodat het niet hoeft te verbazen dat hij bepaalde kennis heeft opgedaan over de stad en de omgeving. Anderzijds lijkt verzoeker overigens vreemd genoeg de meest elementaire kennis over Kirkuk te ontberen. Zo leest de Raad in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud: *“Is er een rivier in Kirkuk? Klein of groot? Allebei? Er is geen grote rivier die door de stad Kirkuk loopt maar in de buurt van het ziekenhuis van Azadi is er denk ik ook een kleine rivier, maar ik heb dat niet gezien want ik moest vaak van mijn moeder thuis blijven en niet naar buiten gaan. (...) Er is dus effectief een rivier, die splits Kirkuk in twee delen. Kent u de naam van de linker en rechteroever? Ik heb nooit een rivier zien lopen door Kirkuk.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 28 oktober 2019, p. 10-11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wist verzoeker plots wél te vertellen dat er wel degelijk een rivier door de stad stroomt en kon hij deze rivier ook correct benoemen als de rivier Khasa. Hij verklaarde ook dat de rivier in de buurt van zijn wijk Shorja lag, op tien minuten rijden van zijn huis. Of de rivier boven of onder Shorja stroomt, dan wel of Shorja links of rechts van de rivier ligt, kon verzoeker echter niet toelichten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 13 december 2019, p. 2 en p. 5), hetgeen er naar het oordeel van de Raad op wijst dat het hier na het eerste persoonlijk onderhoud bijgespijkerde doch gebrekkig ingestudeerde kennis betreft. In tegenstelling tot wat wordt geargumenteed in het verzoekschrift, laten ook verzoekers – naar het oordeel van de Raad weinig doorleefde – verklaringen over de levensomstandigheden en de veiligheidssituatie in Kirkuk in de periode van het onafhankelijkheidsreferendum niet toe om te besluiten dat verzoeker in deze periode ook zelf in de stad woonachtig was. Verzoeker komt in dit verband immers niet verder dan algemeenheden waarvan het niet uitgesloten is dat hij deze informatie via mediakanalen vernam, of via zijn in/rond Kirkuk verblijvende familieleden.

Aangezien verzoeker zijn herkomst uit Kirkuk op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt, zoals blijkt uit het voorgaande, is de verwijzing naar en het neerleggen van informatie over de veiligheidssituatie in Kirkuk *in casu* niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, in het bijzonder de vaststelling dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt betreffende zijn identiteit of (recente) herkomst, kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet anders dan vaststellen dat verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, nalaat aan te tonen wie hij is, waar hij daadwerkelijk vandaan komt of waar hij overal heeft verbleven alvorens naar Europa af te reizen en dat hij het aldus door zijn houding onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn identiteit en zijn reële verblijfsituatie en plaats(en) van eerder verblijf voor zijn komst naar België. Waar en onder welke omstandigheden verzoeker heeft verbleven voor zijn vertrek uit Irak, hoelang hij daar heeft verbleven en om welke redenen hij deze plaats heeft verlaten blijft onduidelijk. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van bedrieglijke verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds, het neerleggen van vervalste identiteitsdocumenten en het achterhouden van zijn reisdocumenten, en herhaalt nogmaals dat hij door zijn houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn komst naar Europa in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij dit land of deze regio verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land en de regio van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Doordat verzoeker bewust de ware toedracht op dit punt verzwijgt en geen duidelijkheid schept over zijn opeenvolgende plaatsen van

eerder verblijf binnen en buiten Irak, kan de Raad niet anders dan besluiten dat hij de door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Aangezien verzoeker het door zijn houding onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn reële verblijfsituatie en plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, kan bovendien niet worden bepaald of verzoeker mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor hem als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verzoeker maakt aldus door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“De Griekse verblijfskaarten van uw familie tonen aan dat zij in Griekenland een verblijfsvergunning hebben. Deze stukken tonen echter ook niet meer aan dan dat en kunnen geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweerde recente herkomst uit Kirkuk. De enveloppe van de verzending van uw documenten vanuit Griekenland tonen hoogstens aan dat u deze documenten ontvangen hebt uit Griekenland, maar voegen wederom niets wezenlijks toe aan uw relaas. De micro sd-kaart met filmpjes aangaande de verdwijning van uw neef H.(...) tonen aan dat uw neef verdwenen is en uw broer vermoord is, wat op zich niet betwist wordt, maar deze kunnen uw persoonlijke vrees niet aantonen (zie supra). De facebookpost over de moord die uw neef Z.(...) heeft gepleegd kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. Immers, wie op de foto's staat afgebeeld, is niet duidelijk. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw neef en de persoon die hij vermoord heeft – die dan ook nog eens de één van de moordenaars van uw broer zou zijn, betreffen, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat u omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden zal vermoord worden bij terugkeer naar uw land.”*

2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. In zoverre verzoeker in dit verband nog betoogt dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten worden afgewogen, benadrukt de Raad dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS